Řečické zajímavosti

Číslo 4
Ročník: XL **Datum: 18. 12. 2015** **Cena výtisku: 15,- Kč vč. DPH**

Mikulášské pódium 2015

ČESKO ZPÍVÁ KOLEDY 2015

Náměstí Svobody se dočkalo nových chodníků

V těchto dnech končí další z celé řady letošních akcí, a sice obnova chodníků na Náměstí Svobody. Na základě výběrového řízení ji prováděla firma pana Krni, která nabídla nejnižší cenu a jejíž rychlá a kvalitní práce je v našem městě dobře známá. Součástí stavby byla nejenom kompletní výměna starých a popraskaných dlaždic a obrubníků, ale i výměna a rozšíření veřejného osvětlení a terénní úpravy okolních zelených ploch.

Během necelých tří týdnů pak tato část města podstatně zlepšila svůj vzhled a zlepšila se i bezpečnost občanů při pohybu na nových chodnících. Následovala obnova chodníků a veřejného osvětlení ve Smetanově ulici, která byla dokončena v měsíci listopadu.

Smetanova ulice dostala novou tvář

V měsíci listopadu skončila další z akcí našeho města, a sice rekonstrukce chodníků a veřejného osvětlení ve Smetanově ulici. Jednalo se nejenom o celkovou výměnu starých betonových dlaždic za novou zámkovou dlažbu, ale i nové vydláždění nájezdů do domů, přístupů na komunikace a rozšíření chodníků v části k sídlišti na konci ulice. Součástí akce byla i výměna sloupů veřejného osvětlení, jejich doplnění a zahuštění a pokládka nových kabelových rozvodů elektřiny pro lampy. Nezapomněli jsme ani na odstranění přerostlé zeleně, nezbytné terénní úpravy zelených ploch, jejich srovnání a doplnění.

Stavbu opět prováděla na základě výběrového řízení osvědčená firma pana Krni. I tentokrát ji provedla ke spokojenosti města a majitelů okolních nemovitostí.

Promítání si našlo své diváky

Již více než rok se v kulturním domě pravidelně pořádají přehlídky filmových záznamů ze života našeho města v letech minulých, které pod společným názvem „Vzpomínkové promítání“ připravují filmoví nadšenci Karel Sláma a František Beneš a celý cyklus si za tu dobu našel celou řadu příznivců a návštěvníků. Nejinak tomu bylo i v pátek 20. 11., kdy se sešlo více než 120 diváků na dalším díle tohoto pořadu, který připomněl nejen doby dávno minulé, ale i události letošního roku zaznamenané Martinem Vondrkou. Za zmínku stojí i krátký hraný film L.U.P. z produkce místních filmových nadšenců natočený před 30 lety v našem městě s celou řadou známých tváří.

Stolová úprava v kulturním domě vytvořila příjemné prostředí s možností občerstvení a nemalá část diváků zůstala i po skončení plánované produkce na přídavek.

Celým večerem velmi kultivovaně provázel Karel Sláma a všichni diváci se jistě těší na další díl této úspěšné a zajímavé série, která zakládá novou tradici v kulturním životě našeho města. Pokud někdo z občanů má filmový materiál z historie našeho města a okolí, který by stál za zveřejnění, obraťte se s ním na městský úřad či přímo na Karla Slámu, a podělte se o něj při dalším promítání.

Jedinečný divadelní zážitek

Bohatý kulturní život v našem městě byl v pátek 6. listopadu obohacen o novou dimenzi, kterou bylo divadelní představení „Můj báječný rozvod“ v podání naší přední herečky Elišky Balzerové.
Akce, kterou řídila kulturní komise města, se připravovala téměř rok a kladla velké požadavky jak na organizaci, tak na vybavení kulturního domu a je třeba ocenit, že v obou případech jsme obstáli se ctí. Vybavení našeho kulturního domu je dnes na takové úrovni, že bez problémů zajistilo toto náročné profesionální představení a splnilo veškeré požadavky na techniku. Podobné je to s prací členů kulturní komise, kteří představení bezchybně zajistili po organizační stránce.

O představení byl veliký zájem jak mezi místními, tak v širokém okolí, a vstupenky byly v předprodeji prodány během jediného dne. Na představení se připravoval i náš kulturní dům a

pracovníci města uklízeli nejen uvnitř, ale zejména v jeho okolí, kde byla podzimní nadílka listí z okolních stromů a byla to proto práce vskutku sysifofská.

Natěšené publikum začalo zaplňovat sál dlouho před začátkem představení a očekávání bylo vskutku veliké. Příjezd Elišky Balzerové se trochu opozdil kvůli dopravní nehodě na cestě, ale začátek představení to nijak neovlivnilo. Herecký výkon Elišky Balzerové uspokojil jistě i ty nejnáročnější diváky, roli zvládla s přehledem a elegancí a troufnu si říci, že takové představení náš kulturní dům ještě nezažil. Tématem hry byl rozvod dlouholetého manželství a peripetie s tím spojené, od problémů finančních přes ty osobní, až po hledání východiska z této neutěšené situace, které se k překvapení všech i protagonistky samotné, najde na konci hry tam, kde by ho nikdo nehledal. Na závěr hry se paní Balzerová dočkala ovací ve stoje od početného publika a byla snad i trochu překvapena a dojatá z přijetí, kterého se jí u nás dostalo. Před odjezdem se paní Balzerová setkala se členy našeho divadelního spolku, ocenila jeho bohatou činnost, se kterou se seznámila na tablech v šatně a podepsala zájemcům své fotografie či programy. Beseda byla velmi příjemná a byla zde domluvena i návštěva našich ochotníků na představení v jejich divadle.

Bezvadně fungovalo i občerstvení a věřte, že zvládnout napojit o představení více než 300 lidí není vskutku lehký úkol. Úspěch představení nás samozřejmě velmi potěšil a již nyní plánujeme, jaké divadlo pozveme v příštím roce. Uvítali bychom i vaše návrhy či zkušenosti z podobných akcí a věříme, že tento započatý úspěšný trend bude i v příštím roce pokračovat. Poděkování patří všem, kteří se o úspěch představení zasloužili a zejména pak Petru Žižkovi, který odvedl největší kus práce při přípravě celé akce.

MVDr. Petr Nekut

SPOZ

V sobotu 21. 11. 2015 proběhlo v prostorách školní družiny uvítání nejmenších občánků Kardašovy Řečice a okolí do života.

Předsedkyně Sboru pro občanské záležitosti paní Jana Chvojková spolu se starostou města MVDr. Petrem Nekutem přivítali nejmenší občánky našeho města a okolních obcí.

Kardašova Řečice:
- Dominik Pitín
- Miroslav Turek
- Václav Sobotka
- Daniel Bejna
- Ema Čápová
- Tomáš Jaroslav Ksandr
- Jáchym Červenka
- Laura Tomšů

Pleše:
- Laura Poláčková

Pluhův Žďár:
- Natálie Ondřejová
- Barbora Marešová

Záhoří:
- Viktorie Stradová

Doňov:
- Jakub Sojka

Dětem a celé rodině přejeme hodně zdraví a štěstí!

V posledním čtvrtletí tohoto roku oslavili nebo ještě oslaví tito naši spoluobčané významné životní výročí:

Věra Studená	Marie Michlová	Františka Obrdlíková
Zdeňka Buriánová	Božena Váchová	Růžena Klečková
Marie Krejčová	Ludmila Lišková	Božena Hesová
Bohumíra Lukášková	Marie Šerglová	Miloslav Prokeš
Josef Přibyl	Jan Plička	Jaroslav Janda
Jaroslav Zahradník	František Kubát	Jindřich Matouš
Hana Sedláčková	Anna Nováková	Ludmila Jarešová

Do dalších let přejeme všem jubilantům pevné zdraví a spokojenost.

Jana Chvojková, Zdeňka Bzonková

Evropský den jazyků

Dne 23. 9. se na naší škole konalo zábavné dopoledne nazvané EVROPSKÝ DEN JAZYKŮ. Na stanovištích, která pro nás, žáčky 1. A a 1. B, připravili žáci a žákyně 9. třídy pod vedením paní učitelky Müllerové, jsme plnili rozmanité úkoly. Například: skládání puzzle, přiřazování zvířete ke kontinentu, poznávali jsme zvířata, povolání dospělých, pohádkové postavičky, skládali jsme naši vlajku, vymýšleli slova na písmenka, která se učíme, přiřazovali jsme sporty k příslušné zemi a v neposlední řadě naši zástupci ochutnávali jídla a určovali, v jaké zemi je jídlo oblíbené. I když jsme vše nevěděli, i když se nám vše úplně nepovedlo, získali jsme celkem vynikajících 108 bodů a umístili jsme se na 3. místě.

Děkujeme 9. třídě za tento den!

tř. učitelka 1. A a 1. B
Mgr. Lenka Míchalová, PaedDr. Milena Zikešová

Exkurzní den 1. A + 1. B + 9. tř.

V úterý 27. 10. 2015 jsme se my, koťata z prvních tříd vypravila na exkurzi do TUPY, kterou nám zařídila p. u. Míchalová. Prohlédla jsme si, jak se vyrábí tužky a pastelky. Dozvěděla jsme se spoustu zajímavých věcí. Ročně zaměstnanci vyrobí více jak 8 miliónů pastelek a tužek. Tužky se vyrábí z lipového a smrkového dřeva - je měkké. Barvy jsou ošemetné. Nejlépe se barví s bílou, žlutá trošku zlobí.

Děkujeme panu Ing. Skupovi za vstřícnost a ochotu, se kterou nás přijal. Děkujeme všem zaměstnancům, kteří na nás byli velice milí, ukázali nám i tužky s horkou novinkou - Mimoněm. Odpověděli na všechny naše dotazy.

Ani my jsme nepřišli na návštěvu s prázdnou. Vyrobili jsme s p. u. Zikešovou náušnice v klecovém lůžku. Snad se budou líbit.

Deváťáci pod vedením tř. uč. Jany Müllerové si pro nás připravili 19 stanovišť s různými úkoly. I když počasí nebylo příliš přívětivé, vydali jsme se po značené trase šipkami a postupně všechny úkoly splnili: poznávání ptáků; tečka čárka, vykřičník; zvuky zvířat; podzimní plodiny; „dřepking“; hod kamínkem na cíl; abeceda; květiny; dopravní prostředky; barvy; rozlišování listů; anglické počítání; procvičení matematiky; žabáci; druhy ovoce; roční období; názvy zvířat; dny v týdnu; zpěv.

Po splnění posledního úkolu jsme už mezi kmeny poznávali naše kamarády. Rozdělali nám oheň. Paní učitelka Míchalová zajistila dovoz suchého dřeva a prutů na opékání. Naši starší kamarádi nám pomohli vuřty opéct, jedli už jsme sami. Někteří byli dokonce tak hodní, že nás i trochu dokrmili.

Po masité svačině následovala hra, kterou si připravila paní učitelka Zikešová.

A pak že byl medvěd brtník na našem území vyhuben. To byste se divili, kolik se jich objevilo u ohniště. A jak se drželi svého stromu. Občas se objevilo i nějaké medvídě.

Cestou do školy někoho nemohly unést unavené nohy, naši kamarádi nás vzali na ramena a poponesli. Někdo poctivě došel po vlastních. Brtníci se začali ukládat k zimnímu spánku.

Ve školní jídelně nám paní kuchařky připravily frankfurtskou polévku a zapečené těstoviny s brokolicí a sýrem. Společně jsme poobědvali, odešli domů nebo do školní družiny, kde jsme nedočkavě všechny zážitky vyprávěli paní vychovatelce.

Těšíme se na další akci s našimi deváťáky nazvanou Společně labyrintem poznání.

Děkujeme Ing. Skupovi a všem zaměstnancům TUPY za prohlídku.

Děkujeme paní učitelce Müllerové a deváťákům za připravené úkoly, pomoc při opékání, legraci s medvědy brtníky.

Děkujeme paní učitelce Míchalové za zajištění exkurze, připravené dřevo a pruty.

Děkujeme paní učitelce Zikešové za pomoc při výrobě náušnic a za medvěda brtníka.

Děkujeme všem rodičům za spolupráci - vhodné oblečení, svačiny.

Vaše koťata z 1. A + 1. B + kočky a kocouři z devítky

P. S. pro kočky z devítky: Měly jste moc hezké modré mašle ve vlasech.

(Chce se mi napsat slovy Jana Hřebejka "Musíme si pomáhat", ale ... ne. Správně „Chceme si pomáhat“. Tak to cítíme my, dospěláci. A za upřímné úsměvy malých koťat, velkých koček a kocourů stojí za to být učitelem).

Sběr papíru pokračuje

I v letošním školním roce pokračujeme ve sběru papíru a pet víček. Sbíráme všichni - děti, rodiče, prarodiče, paní ředitelka, paní kuchařky, paní uklízečky i pan školník, paní učitelky. Pomáhá, kdo má ruce i nohy. V ranních hodinách můžete vidět před školou auta naložená papírem, děti i rodiče s balíky papíru.

Obracíme se s prosbou na obyvatele Kardašovy Řečice.
MÁTE-LI DOMA NEPOTŘEBNÝ PAPÍR, PŘINESTE NÁM HO PROSÍM. NEBO HO VĚNUJTE NĚKTERÉMU ŽÁKOVI NAŠÍ ŠKOLY, ODNESE SI HO, ODVEZOU MU HO RODIČE.

Podporujeme záchranu zeleně na naší planetě, učíme děti ekologické výchově, snažíme se, aby dětem nebyl lhostejný osud naší planety. Vychováváme vlastním příkladem.

Odměňujeme každého sběrače. Děkujeme.

Soutěž s časopisem ABC

Naše škola se zapojila do soutěže Kupa papíru. Kdyby nám štěstí přálo, mohli bychom vyhrát 50 000 Kč. Držte nám pěsti. Soutěžíme s počtem 31 490 kg papíru, které jsme nasbírali s pomocí obyvatel K. Řečice a okolí v loňském školním roce.

Slavnost Slabikáře v prvních třídách

V pátek 13. 11. 2015 se konala v obou prvních třídách Slavnost Slabikáře. Žáci deváté třídy v rámci celoročního projektu Společně labyrintem poznání předali prvňáčkům Slabikář. Každý patron napsal svému malému kamarádovi do Slabikáře věnování, přečetl ho, za potlesku ostatních ho předal budoucímu čtenáři a společně se vyfotografovali. Po velké slávě si ještě každý patron Slabikář s prvňáčkem prohlédli, někdo i přečetl pohádku.

Celou hodinu doprovázela radostná atmosféra, smích, pohoda a úsměv na tváři. Prvňáčci mají své patrony rádi, těžko se s nimi loučili, jsou pro ně velkým vzorem.

Děkujeme třídní paní učitelce Janě Müllerové za pomoc při přípravě Slabikářů.

PaedDr. Milena Zikešová

Návštěva ZOO Větrovy

Malí návštěvníci mohli poznat známé i cizokrajné druhy zvířat

90 žáků ze šesti tříd naší školy se v rámci exkurzního dne dostalo do přírodního prostoru zoologické zahrady u Tábora. Přes dvě hodiny mohli žáci 2., 3. a 4. třídy sledovat zvířata umístěná ve výběžích, klecích nebo voliérách. Se zájmem studovali ilustrační tabulky, kde se mimo jiné seznámili s původním výskytem, chováním a životními cykly tamních živočichů.

Nejvíce zajímavé bylo jelení troubení v době říje, krmení medvědů, mývalů a také domácích zvířátek. Doplňkem této zoo byl dětský koutek plný houpaček, prolézaček, dále spousta altánků, laviček k odpočinku a v neposlední řadě luxusní restaurace.

Samozřejmě, že nechyběl obchůdek s pohledy, magnetkami a talismany, kterých si mladší žáci nakoupili opravdu mnoho. Jako nás přivítala, tak se s námi i mile rozloučila mláďata arktických vlků. Štěňata se narodila v květnu a už jsou to pěkní chlapáci. Pozor, ale vlci!

Pohádková beseda

Děti mají rády pohádky a pověsti

V pátek 23. 10. 2015 přišla mezi žáky 3. A, paní **Zdena Maršíková**, která napsala a spolupracovala na několika knihách týkajících se Kardašovořečicka. Přinesla s sebou knihu **Na řečickým rynku kámen na kamínku**, která obsahuje řečické pohádky a písničky. Při této besedě se školáci pohádkovou formou dozvěděli, odkud rybník Kardaš získal své jméno.

Poutavé čtení a vyprávění místní spisovatelky se žákům tak líbilo, že ji v závěru besedy zahrnuli spoustou otázek. Někteří vyprávěli známé pověsti z K. Řečice a Milešova. Na oplátku jim autorka knihy věnovala svůj podpis do památníčku nebo do zmíněné knihy.

Celá beseda byla obohacena ilustrací 9letých žáků.

Paní Maršíkové moc děkujeme, že přišla na naši školu a svým přístupem podpořila čtenářskou gramotnost mladších žáků.

Měsícem pohádek a pověstí

Říjen 2015 byl u žáků 3. A pojmenován **Měsícem pohádek a pověstí**. Do pohádek patří loutky a do pověstí nadpřirozené postavy. V literární výchově se četly různé pohádky, společně jsme se začetli do knihy Kubula a Kuba Kubikula. Paní Z. Maršíková přečetla svou pohádku Kartasův prsten. Od pohádek není daleko k pověstem, a proto jsme si místní pověsti nejprve četli, potom vyprávěli a nakonec i zahráli. K probírané prvoučné látce si žáci postavili model centra našeho města a na mapě hledali nejbližší vesničky v okolí. Z pohledů krásných měst naší ČR byla vytvořena nástěnka. V pracovních činnostech jsme se vedle výroby záložek do knih pro ZŠ Čadca věnovali přípravě na Dušičky a naaranžovali pěkné žardinky. Den před exkurzí do Zoo Větrovy byl zrekapilulován říjnový třídní sběr papíru a žaludů. Všem sběračům /3.A/ druhotných surovin v měsíci říjnu věnovala odměnu firma TUPA Kardašova Řečice, které tímto děkujeme.

Záložky do Slovenské republiky

Naši žáci vyrobili záložky do slovenských knih

Mezinárodní projekt byl poprvé vyhlášen v září 2009 v rámci propagace Mezinárodního měsíce školních knihoven ve spolupráci Pedagogické knihovny J. A. Komenského v Praze se Slovenskou pedagogickou knižnicou v Bratislavě. V letošním školním roce se do tohoto projektu přihlásila i naše škola. Výroby kreativních záložek se zúčastnilo přes 200 dětí z 1. – 7. třídy.

Cílem projektu bylo navázání kontaktů a spolupráce mezi českými a slovenskými školami, podpora čtenářství a poznání života dětí v obou zemích prostřednictvím výměny záložek. Někteří žáci navázali též písemný kontakt.

Žáci naší školy se stali posly přátelství a dobrosrdečnosti, zapojili se do projektu Záložka do knih spojuje školy.

Partnerem se stala škola v Čadci a té věnovali svůj čas, úsilí a aktivitu. Vyrobili přes dvě stovky záložek, které posílali do slovenské školy. Všechny záložky jsou pěkné a nápadité.

Děkujeme žákům za píli a učitelům za spolupráci v tomto projektu.

Mgr. Dagmar Vyhlídková

Studijně poznávací zájezd do Anglie 2015

V pondělí 23. 11. v podvečerních hodinách jsme se sešli se skupinou 20 žáků 6., 7. a 9. třídy před budovou naší školy a obloženi velkými kufry, vybaveni napečenými zásobami laskomin od maminek jsme se těšili, až konečně vyrazíme na cestu plnou nových zážitků. Pravda trochu nás

trápily i obavy, zda je bezpečné cestovat do ciziny, když zpravodajství vysílala každou chvíli informace o nepříliš dobré situaci v zemích EU, ale odvaha se nám vyplatila.

Během noci jsme přejeli Německo, Belgii a Francii, kde jsme se v Calais okolo 11 hodiny dopoledne nalodili na trajekt, který nás přepravil do přístavu Dover ve Velké Británii. Velké vlny kanálu La Manche s námi značně kymácely, což pro někoho byla legrace, ale někteří dost pobledli. Ovšem náladu všem zvedl první pohled na vytoužený Londýn z vyhlídky v parku v Greenwichy. Zde jsme všichni zažili pocit, jaké to je, stát jednou nohou na východní polokouli Země a druhou na té západní, je zde totiž nultý poledník. Následovala návštěva muzea National Maritime, kde jsme se seznámili s historií námořnictví a viděli spoustu nádherných modelů starých korábů i dalších druhů lodí. Značně unavené z dlouhé cesty si nás vyzvedly v sedm hodin večer na místě příjezdu okrajové londýnské čtvrti Croydon naše anglické rodiny. Zážitky z bydlení v typicky anglických rodinách byly též velkou zkušeností nejen pro naše žáky, ale i pro nás pedagogy. Bylo velmi zajímavé srovnávat jak zařízení domácnosti, tak stravu a hlavně měly děti první příležitost zjistit, zda zvládnou alespoň trochu se domluvit. Ač druhý den všichni nadšeně popisovali své dojmy, na jednom jsme se shodli, česká kuchyně ve srovnání vítězí nad „výrobky“ anglických hospodyněk.

Program třetího dne jsme zahájili v osm hodin ráno výletem na Stonehenge. Mohli jsme se zamyslet, co vedlo naše prapraprapředky k tomu, vytvořit toto kamenné dílo. Někteří se přikláněli k náboženskému účelu této stavby, někteří věřili, že má magické a léčebné účinky, no a docela zajímavý byl i názor na možnost, že to je dílo mimozemských bytostí. Tajemství zůstalo však i dále neodkryto. Pokračovali jsme prohlídkou krásné gotické katedrály v městečku Salisbury. Zde jsme viděli vystavený originál Magny charty – Listiny svobod, tato listina byla napsaná už roku 1215 a mimo jiné zdůrazňovala, že všichni i král musejí jednat s lidmi spravedlivě a že nikdo nestojí nad zákonem.

Čtvrtý den se již naši žáci věnovali dopoledne výuce anglického jazyka v komunitním centru, kde se místní lektorky zábavnou formou snažili rozvíjet u dětí hlavně komunikaci v tomto jazyce. No a odměnou za píli byl odpolední výlet do přímořského městečka Brighton. Tady jsme navštívili podmořské akvárium s rozličnými druhy mořských ryb a živočichů od rybiček, které znají všechny děti z kresleného filmu Nemo, až k žralokům a rejnokům, kteří nám v proskleném tunelu plavali kousek nad hlavou. V městě je také velké molo se spoustou pouťových atrakcí, ale to vše u některých dívek bledlo před možností nakoupit lacino v obchodě s oděvy Prime Mark. Bohužel po tomto výletě některým došlo kapesné, takže v následujících dnech už jim nic jiného, než obdivování zrakem nezbylo.

Pátý den absolvovali žáci opět dopolední vyučování a odpoledne už jsme se věnovali prohlídce City of London. Prošli jsme trasu od pevnosti Tower, kde jsme žasli nad leskem diamantů a jiných drahokamů na královských klenotech. Můžeme potvrdit, že největší diamant světa , který se nazývá The First Star of Afrika nebo nejznámější diamant Koh-i-Noor, se blýskají, až přechází zrak. Ovšem krásný byl i pohled na známý zvedací most Tower Bridge a katedrálu St. Paul, která je známá opravdu impozantní kopulí. Tady jsme prohlídku pro tento den zakončili.

Šestý den jsme se museli rozloučit s rodinami, které se o nás těchto pár dnů pěkně staraly, někteří byli z tohoto loučení opravdu smutní, protože členové místních rodin byli velmi milí a přátelští. Ale čekal nás ještě poslední den strávený v Londýně. Začali jsme v Natural History Muzeum, kde nás ohromilo mimo jiné množství koster dinosaurů, vedle některých byly i hýbající se modely, nebo jsme si vyzkoušeli na simulátoru, jaké je zažít zemětřesení. Poté nás typický červený dvouposchoďový autobus dovezl do Hyde Parku, kde už probíhal vánoční trh. Pokračovali jsme procházkou k Buckinghamskému paláci, kde sídlí královská rodina, a přes Trafalgarské náměstí k Westminsterskému opatství, které leží naproti Westminsterskému paláci, což je budova parlamentu. Součástí této budovy je věž s 13,5 tuny vážícím zvonem, který je známý jako Big Ben. A jak se říká, to nejlepší na konec. Celé putování jsme završili pohledem na osvětlený Londýn z výšky 135 metrů, do které nás vyvezlo obrovské kolo London Eye. Půl hodiny jsme si užívali pohled na historické budovy i moderní mrakodrapy a hledali mezi nimi např. Okurku, jak nazývají jeden z nich, který tvarem připomíná právě tuto zeleninu. Po krátkém filmu ve 4D, který nabízí různé záběry z výšky Londýnského oka na město, jsme celí vyčerpaní, ale nabytí neuvěřitelným množstvím zážitků usedli do autobusu a vydali se zpět domů.

Celý týden byl pro všechny nádherným časem, kdy jsme obyčejné školní lavice mohli vyměnit za atmosféru načerpanou přímo v hlavním městě Velké Británie. A o tom, že kouzlo tohoto města pohltilo všechny účastníky, svědčily reakce dětí, které přestože byly hodně vyčerpané, tvrdily, že by chtěly v Londýně ještě zůstat. Zpět jsme projeli ve večerních hodinách Eurotunelem a poklidnou cestu přes Francii, Belgii a Německo jsme většinou prospali. V neděli 29. 11. v jednu hodinu odpoledne skončila naše úspěšná cesta za poznáním a rodiče si mohli spokojené děti vyzvednout opět před naší školou.

Za účastníky zájezdu: vedoucí pobytu Mgr. Lenka Míchalová,
pedagogický dozor Mgr. Jitka Tůmová

Mikuláš v prvních třídách

V pátek 4. 12. 2015 na nás nezapomněl Mikuláš, anděl a dva čerti. Mikuláš s andělem byli moc hodní, ale čerti ... Z těch šel strach. A ještě když Mikuláš řekl, že bychom měli na příští rok připravit za pomoci mamky a babičky pavouky a švábы nakyselo, prý zavařit a příští rok přinést. Jedná se o čertí delikatesu. Poprosíme mamky a babičky, aby nám pavouky a švábы zavařily. Mikuláš měl knihu hříchů a věděl všechno. Když uvidíte na fotkách, jak Mikuláš klečí a někomu něco šeptá do ucha, tak to byl těžký hřích, který nemohl nahlas ani vyslovit. A klečel a šeptal dost často.

Každého z nás si Mikuláš vyzkoušel z matematiky. Počítali jsme dobře, nikdo neudělal žádnou chybu - asi strachy.

Velký čert se nudil, do pekla nikoho Mikuláš neposlal. Tak si hrál na čertí školu. Anděl nám každému dal čokoládový adventní kalendář, ozdobný zápich Mikuláše nebo anděla, sáček s nadílkou - perník, uhlí, oříšky, jablíčko, čokoládové mlsky, mandarinky. Ještě každý ochutnal, jaké cukroví se peče v nebi. Dostali jsme na ubrousku anděla. Chcete slyšet pravdu? "Šel rovnou do ledvin." (F. Háj - Školák Kája Mařík)

A paní učitelky? Ty měly také spoustu hříchů. Mikuláš se nás zeptal, zda paní učitelky dáme čertovi. Nedali jsme je.

Držte nám pěsti, a kdybyste našli hodně pavouků a švábů, přineste je prosím do 1. A a 1. B. My už si je zavaříme.

Šťastní, ale trochu vystrašení prvňáčci z 1. A a z 1. B a paní učitelka L. Míchalová
a paní učitelka M. Zikešová

Advent v mateřské škole

Dětmi toužebně očekávaný čas už nastává. Vánoční doba je zahalena, jak pro malé tak i pro velké určitě největším a nejtajuplnějším kouzlem. Už si můžeme představovat, jak u nás ve školce voní vánoční stromeček, betlém stojí na svém místě a dárky čekají, až zazvoní zvoneček.

I když z klidné vánoční nálady dnes zbylo jen velmi málo, snažíme se dětem připomenout aspoň něco ze starých zvyků a obyčejů. Hned na začátku adventní doby k nám do školky přišel sv. Mikuláš v doprovodu andělů a čerta. A protože u nás máme jen samé hodné děti, všem nadělil něco dobrého. Na 8. prosince jsme pro předškolní děti připravili návštěvu Krýzových jesliček v Jindřichově Hradci. Během adventu se těšíme na divadelní spolek Luk, který nás navštíví s pohádkou „ Z hrnčířského kruhu“. Společně si připomeneme, jak se slavily Vánoce za časů našich předků. Oblíbenou akcí se stala „Vánoční dílna“, na které si rodiče s dětmi vyrábějí krásné vánoční ozdoby. Adventní doba v naší školce vyvrcholí vánoční besídkou se spoustou dobrot, dárků a vánočních koled.

Na závěr roku bych ráda poděkovala v první řadě všem zaměstnancům školky za jejich práci. Paním učitelkám za vzornou péči o děti, paním kuchařkám a uklízečkám za práci, bez které by školka nemohla dobře fungovat.

Děkuji také všem sponzorům, kteří přispívají k financování některých aktivit školky a pomáhají plnit přání dětí.

A v neposlední řadě děkuji městskému úřadu za údržbu areálu školky a také za finanční pomoc.

Děkuji rodičům za spolupráci, podporu a za důvěru, kterou v nás mají. Protože jedině společně můžeme dosáhnout kvalitní výchovy a vzdělání našich dětí.

Za celý kolektiv mateřské školy vám přeji příjemné a klidné Vánoce a v novém roce mnoho štěstí, zdraví a pohody.

Jana Jandová

Poděkování MŠ

Vítězství v 2. ročníku soutěže Domestos

Děkujeme všem, kteří se do soutěže zapojili a tím přispěli k získání výhry

S radostí vám oznamujeme, že díky vašemu obrovskému úsilí naše mateřská škola dosáhla úspěchu v soutěži Domestos a získala výhru v hodnotě 200.000,-Kč. Největší dík patří paní Gorské, bez jejíhož nasazení, bychom nemohli na výhru ani pomyslet. A velmi milé bylo rovněž úsilí lidí, kterým by prospěch naší mateřské školy mohl být úplně lhostejný, a přesto i oni přispěli k vítězství. Všem moc děkujeme a velmi si vaší iniciativy vážíme.

zaměstnanci MŠ Stonožka

Vítězství v soutěži Domestos

Jak se již většina občanů Kardašovy Řečice patrně dozvěděla, řečické mateřské škole se podařilo vyhrát v soutěži Domestos první místo. Výhra není o nic menší, než 100 000,- Kč na zednické a instalatérské práce, 50 000,- Kč na sanitární techniku značky Ravak a 50 000,- Kč na obklady značky Rako.

Největší dík za tento úspěch patří paní Evě Gorské. To ona naši školku zaregistrovala, vytiskla letáčky, návody na hlasování a archy na zápis jmen a e-mailových adres, nechala vyhlásit soutěž městským rozhlasem a tím zajistila potřebnou publicitu této soutěže. Její optimismus a víra ve vítězství byly nezdolné, kromě svojí rodiny dokázala pro věc nadchnout i pár dalších pomocníků, kteří spolu s ní často dlouho do noci registrovali maily, hlasovali, skenovali účtenky a neztráceli naději ani ve chvíli, kdy se řečická školka dlouho nemohla pohnout z pátého místa. Když už bylo vítězství téměř na dosah (v době ukončení hlasování to opravdu vypadalo na první místo), přišla ještě studená sprcha v podobě velkého množství vrácených účtenek za výrobky Domestos – prý z důvodu nečitelnosti. My jsme s tímto argumentem příliš nesouhlasili, přesto je Eva Gorská musela v rekordním čase všechny znovu naskenovat a všichni jsme doufali, že na druhý pokus budou všechny účtenky uznány. Podařilo se a my jsme pak mohli oslavit vítězství!

Velké poděkování patří kromě Evy Gorské také zaměstnankyním družstva COOP, které ochotně schraňovaly účtenky za výrobky, dále místním firmám, které nás podpořily nákupem výrobků do zásoby a samozřejmě všem obyvatelům města, kteří poskytli své e-mailové adresy a nebo zakoupili výrobky Domestos. Těšíme se na novou podobu sociálních zařízení MŠ Stonožka a příštího ročníku soutěže se určitě opět zúčastníme!

Veronika Slaninová

Svatyně na prodej

I když se předlistopadový režim hlásil k ateismu a náboženskou víru se snažil potlačovat, byl odliv věřících z kostelů zpočátku jen velmi pozvolný a do toho řečického proudily i v časech nejtužšího komunismu v první polovině 50. let před nedělními bohoslužbami zástupy lidí. Vím to, protože jsem až do konce své základní školní docházky v roce 1963 pravidelně ministroval.

Někteří křesťané však mířili na mši do jiného svatostánku než do chrámu Jana Křtitele - do Husova domu (resp. Husovy kaple) v Plešské, potažmo Pražské ulici, která dnes však nese oficiální název třída Míru. Obecně se jim říkalo evangelíci, čeští bratři anebo husiti a já se v duchu trochu červenám, když si uvědomím, že jsem ač Řečičák rodem i údělem až v hodně pozdním věku zjistil, že nešlo o stoupence Církve československé husitské ani o členy Jednoty bratrské, ale o věřící

hlásící se k jinému reformnímu hnutí, k Českobratrské církvi evangelické.

Každé město i vesnice má kromě politických, ekonomických, kulturních atd. dějin také svoje dějiny náboženské. V době, kdy v Řečici (tehdy ještě nikoliv Kardašově) začala vznikat první zástavba – předpokládá se, že ve 13. století – bylo už v celých Čechách rozšířené křesťanství. V prvních desetiletích 15. století však došlo v důsledku husitského hnutí k jeho rozštěpení, které provázely velmi dramatické okolnosti. Tak byl kupř. řečický kněz Ondřej, který striktně odmítal podávání podobojí, odvlečen do Lomnice k Žižkovu vojsku a popraven. Kališnictví v Řečici jednoznačně převládlo a svoji duchovní nadvládu si podrželo až do nástupu protireformace, prosazované u nás po bitvě na Bílé hoře v roce 1620. Kardašova Řečice i okolní vesnice se v průběhu relativně krátké doby staly obcemi ryze katolickými, jakkoliv v některých rodinách přežívaly skryté sympatie k protestantismu po celé generace. Teprve po vydání tzv. tolerančního patentu císařem Josefem II. r. 1781, mohly na území tehdejšího Rakouska působit i reformní církve, nejprve ovšem jenom dvě - augsburského (luterského) a helvetského vyznání. Bezprostředně po vzniku samostatného Československa se tato církevní sdružení v naší zemi spojila a vytvořila zmíněnou Českobratrskou církev evangelickou.

I když k tomu došlo tři sta let po Bílé hoře, lze říci, že protestantská náboženská tradice měla u nás tak silné kořeny, že stoupenci Martina Luthera, švýcarských církevních reformátorů Kalvína a Zwingliho, ale v neposlední řadě i Jana Husa a Petra Chelčického představovali v oblasti duchovního života velmi významnou skupinu. Platilo to i pro Kardašovu Řečici.

V našem městě se o vzestup evangelické církve a posléze i vytvoření samostatného sboru v roce 1920 zasloužil především Jan Vojta. Zval její faráře a další představitele k přednáškám, při nichž získaval souvěrce. První bohoslužbu vykonal v místnosti školního chudobince Pavel Lanštják. Řečici navštívili i další kazatelé, včetně amerických farářů J. Křenka a K. Müllera. Zanedlouho zde vznikla kazatelská stanice, k níž v r. 1921 náleželo již 447 věřících. Řečičtí evangelíci tehdy zakoupili dům čp. 168 v Pražské ulici a přebudovali ho na modlitebnu; koupě i přestavba je přitom vyšla na 168.000 Kč. Jako první farář sloužil v tzv. Husově domě Vladimír Chvátal a působila tu i nedělní škola pro děti a dorost, stejně jako sdružení mládeže. V roce 1927 měl již řečický filiální sbor 690 duší. Nejznámějším představitelem místních evangelíků byl ve 30. a 40. letech vikář František Novotný, který se zapojil do protifašistického odboje a v roce 1945 stál i v čele revolučního národního výboru. Po tragické smrti svého syna však brzy po skončení 2. světové války Řečici opustil. Dalším významným kazatelem byl diakon Jan Oliva, který spravoval záležitosti místního sboru v letech 1948 – 1960. To už však počet řečických evangelíků rychle klesal. Administraci sboru později zajišťovali faráři ze Soběslavi či z Jindřichova Hradce, působili zde však také emeritní evangeličtí duchovní F. K. Šedý a K. Jirků, kteří se po nastoupení do důchodu v Řečici usadili. Po listopadu 1989 došlo ke snahám o posílení Českobratrské církve evangelické v městě o nové věřící, ale ani úsilí jejích farářů a zbylých místních stoupenců, včetně pořádání velmi hodnotných koncertů pro širší veřejnost v Husově domě, nevedly k úspěchu.

Napsat tento článek mě napadlo, když jsem v létě procházel kolem domu čp. 168 a nemohl si nepovšimnout oznámení, že je na prodej. Náboženská víra, to je ovšem záležitost velmi citlivá, a mně nepřísluší zaujímat k nastalé skutečnosti ani negativní, ani pozitivní stanovisko. Ale přestože jsem sám křtěný jako římský katolík, pocítil jsem nad tím, že sakrální život v Řečici bude ochuzený o svatostánek místních evangelíků, o Husův dům, lítost.

(Za poskytnutí konkrétních údajů uvedených v tomto článku děkuji faráři Davidu Balcarovi z Jindřichova Hradce a MUDr. Janu Gayerovi z Hradce Králové.)

Evropa na rozcestí

I když si dovedu docela dobře představit recenzenta, který napíše posudek o knize po pouhém letmém prolistování, sám se k takovým rutinním praktikám uchylovat nechci. Z toho důvodu se zmíním o nejnovějším literárním díle Stanislava Komárka Evropa na rozcestí, vydaném prakticky před několika dny, jen stručně. Jde totiž o svazek téměř čtyřsetstránkový, a jeho četba vyžaduje dostatek klidných chvil ke koncentraci. Jedno je mi však jasné předem: že si knihu, k níž napsal přemluvu známý ekonom Tomáš Sedláček, náležitě vychutnám. Ne proto, že bych musel se všemi

názory řečicko-pražského, či pražsko-řečického (dalo by se ovšem říct i kosmopolitního) autora nutně souhlasit, ale proto, že už při pouhém nahlédnutí do textu publikace je patrné, že se zaměřuje na témata v důsledku aktuální politické, ekonomické i kulturní situace na evropském kontinentu přímo žhavá. A já vím, že se mi opět dostane nejen řady cenných poznatků, ale i podnětů k vlastnímu přemýšlení. Doporučuji co největšímu počtu čtenářů.

0 jedné putující hříšnici

Ne, tahle žena nepodnikala dlouhé pouti proto, aby odčinila hříchy, ale naopak: aby je páchala.

Narodila se roku 1703 v Suchdole nad Lužnicí Václavu a Lidmile Peřkovým, dostala křestní jméno Johana, a když vyrostla, vstoupila jako mnoho jiných potomků z chudých rodin podruhů, žijících v nájmu u sedláků, do služby. Brzy však zjistila, že na živobytí si lze vydělávat i jinak, a to krádežemi. Zaměřila se především na textilie a oděvy z nich ušité. A tak nejedna venkovská hospodyně odhalila po otevření truhly na šaty - ta totiž v dávnějších dobách nahrazovala šatní skříň - že v ní nejcennější sukně, kabáty či jiné kusy oblečení chybí. A co víc, časem přišla Johana se svým partnerem Josefem Kaňkou na to, že krást se dá i v kostelích – přehozy přes oltář, roucha, drobné liturgické předměty. Takové trestné činy však už zaváněly šibenicí

Teď bych měl ale vysvětlit, proč se o zlodějce z 1. poloviny 18. století zmiňuji v našem čtvrletníku. Právě proto, že byla neúnavnou poutnicí, zavedly ji cesty osudu několikrát také na Kardašovořečicko. Kromě toho, že navštívila Mnich, kde rovněž kradla, seznámila se blíže i s naším městem. Nejprve stanula před místním rychtářem, tedy zástupcem vrchnosti (v té době Františka Josefa Jungwirtha), který jí zabavil šatstvo zhotovené z kostelních tkanin, z nějž byla nejkvalitnější (Johana, ač v podstatě žebračka, si na parádu potrpěla) dykytová (taftová) šňěrovačka. Tu věnoval rychtář městskému poslu a hlavu si příliš nelámal ani s dalším uplatněním ostatních zabavených věcí - sukně, kabátu, košile a lajblu (vesty) jejího druha; podle Johaniných slov pronesených u soudu ponechal si je sám.

Později, roku 1744, strávila vydařená poutnická dvojice i deset týdnů v řečické šatlavě. To už se nad ní ovšem vznášel hrdelní trest velice povážlivě. Místnímu městskému soudu se ale do definitivního vyřízení případu zadržených pobertů příliš nechtělo, a tak se nejspíš sám svobodný pán Jungwirth, shodou okolností jeden ze dvou krajských hejtmanů, zasloužil o to, aby byla po vleklých peripetiích předána celá záležitost soudu v Soběslavi. A kupodivu: ten rozsudek smrti, jak bývalo tehdy v podobných případech obvyklé, sice vynesl a apelační (vrchní) soud v Praze ho poté i potvrdil, ale hned nato následovalo úřední odvolání až ke dvoru cisařovny Marie Terezie a výrok zmírňující trest na dva roky nucených prací. Poté už není o osudech obou tuláků, žebráků a zlodějíčků nic známo.

Životní příběh Johany Peřkové zpracoval detailně, ale čtivě ve své nové knize Neklidný život obyčejné ženy (nakl. Lidové noviny 2015) náš známý historik Jaroslav Čechura (před několika lety jsem se v ŘZ zmiňoval o jeho publikaci Kriminalita a každodennost v raném novověku). Především příznivcům tzv. mikrohistorie poskytne její četba množství zajímavých poznatků, které nejsou všeobecně známy. Mě osobně nejvíc zaujalo to, že pachatele krádeží se v oněch časech snažili dopadnout především sami poškození, a táhli tedy v jejich stopách od vesnice k vesnici (a bývali přitom často úspěšní), a pak i řada překvapivých detailů, např. že tuláci přespávali mrazivé zimní noci leckdy až po bradu zavrtaní v hnoji. V obecnějším smyslu pak skutečnost, že nakládání s provinilci z řad poddaných nebylo ani v časech utuženého nevolnictví vždy tak nelidsky kruté, jak nás o tom dříve přesvědčovala nejedna historická studie. A každopádně i to, kolik informací nejen o významných osobnostech dávnější minulosti, ale rovněž o lidech zcela tuctových, ba přímo těch ze společenského dna lze objevit v písemnostech uložených v našich archivech.

Jan Frolík

Jaromír Hrubý a idea všeslovanství

V únoru 2016 uplyne 100 let od úmrtí novináře, překladatele a spisovatele Jaromíra Hrubého. Jeho jméno je u nás obvykle připomínáno v souvislosti s „Místopisem Řečice Kardašovy“, jakousi

řečickou místopisnou biblí, kde si ověřujeme a potvrzujeme, co a kdy bylo a jak to vlastně bylo. Předchůdcem tohoto obsáhlého díla byla studie „Řečice Kardašová a bývalé panství řečické“, kterou Hrubý vydal vlastním nákladem v roce 1893. Obě práce jsou vyjádřením jeho hlubokého citového vztahu k rodnému městu.

Méně už dnes někteří znají Hrubého knižní tvorbu, která je cele zasvěcená slovanskému světu. Je to jednak dvoudílné vydání sebraných fejetonů, převážně překladů z národopisné literatury, vydaných pod názvem „Ze světa slovanského“ (1885, 1887), které psal od roku 1874 pro časopis Lumír, nejvíce ale pro Národní listy, později také pro Osvětu, Světozor a některé další časopisy, dále „Sektářství na Rusi“ (1891), zabývající se rozkolem a následnou reformací pravoslavné církve, a konečně „Listy z ruské vesnice“ (1893), v nichž se promítají Hrubého vlastní zážitky z letních pobytů na šlechtických statcích, když v osmdesátých letech 19. století působil v Rusku jako vychovatel. Vedle těchto prací se věnoval i sbírání slovanských písní pro několik sborníků a v době, kdy ještě studoval na pražské technice (1870 – 1873), i sbírání pohádek pro cyklus „Národní pohádky, písně, hry a obyčeje“, který postupně vydával spolek Slavia.

Od poloviny osmdesátých let byl Hrubý korespondentem Národních listů a jeho politické dopisy, v nichž komentoval ruskou politiku, hospodářství, školství atd. byly tištěny jako úvodní články. Jako fejetony zde vycházely portréty osobností ruské kultury, příběhy z ruské historie i krátké povídky. Znalost ruštiny a literární talent ho přivedly také k překládání ruských romanopisců a básníků pro edici Ruská knihovna Ottova nakladatelství, kterou pak po návratu do vlasti redigoval. V roce 1896 se Hrubý na půl roku do Ruska vrátil jako externí zpravodaj Národních listů na Všeruskou výstavu, pořádanou v Nižním Novgorodu, z níž posílal obsáhlé reportáže o vystavených exponátech, prezentujících stav všech odvětví ruského hospodářství i kultury. Krátce nato byl konečně jmenován kmenovým redaktorem Národních listů.

Hrubého zájem o slovanský svět se rozvíjel již od jeho gymnaziálních let. Základem byla asi výchova v rodině, ale svůj vliv mohly mít i debaty vlastenecké společností, jež se scházela v jejich hostinci. Na gymnáziu se spřátelil s Josefem Kalašem, jenž byl podobně orientován, a oba se již v tomto věku rozhodli zasvětit slovanskému světu svůj život.

Původní všeslovanská idea Jana Kollára o Slovanech jako jednom národu, hovořícím několika nářečími, jenž by měl na obranu proti germanizaci utvořit společný stát, byla ústřední myšlenkou v červnu 1848 na prvním všeslovanském sjezdu v Praze. Zde byla i upřesněna a formulována podoba tohoto svazku jako rovnoprávného spojení slovanských národů. Příklon k všeslovanství byl v 19. století vlastní převážné většině Čechů a Moravanů a po pruské válce r.1866 a následném rozdělení státu na Rakousko-Uhersko v roce 1867, kdy české státoprávní nároky uznány nebyly, opět nabývá na síle. Pod vedením Františka Palackého se téhož roku vypraví do Ruska na slovanskou konferenci a všeslovanskou výstavu delegace několika českých poslanců a představitelů české kultury, aby tam intervenovala u ruských politiků, od nichž očekávala zastání českých práv, a aby formulovala svou představu o svazku slovanských národů za podmínky jejich politické a kulturní samostatnosti a rovnosti. Ukázalo se však, že Rusko chápe svou roli v tomto spojení poněkud jinak. Ruské nacionální vrstvy se snažily prosadit svou představu tohoto spojení pod ruskou mocí, jedním náboženstvím, tedy pravoslavím a jednou řečí, tedy ruštinou. Demokraticky smýšlející slavjanofilové neměli v Rusku valný vliv.

Také Jaromír Hrubý byl od devadesátých let 19. století aktivním účastníkem všeslovanského hnutí, které podporovala mladočeská strana. Byla to především iniciativa české žurnalistiky, která dala vznik tradici pravidelných setkávání novinářů a jiných zástupců slovanských národů v rakouské monarchii. První pražská konference se uskutečnila v roce 1898, kdy se připomínalo sté výročí narození Františka Palackého. Následovaly sjezdy v Krakově, Dubrovníku, Lublani, Plzni, v Praze r. 1908 při 50. výročí prvního všeslovanského sjezdu, v Sofii 1910, opět v Praze 1912. Sjezdů se postupně zúčastňovalo čím dál víc zástupců i jiných slovanských národů mimo Rakousko-Uhersko. Jaromír Hrubý píše obsáhlé sjezdové referáty a formuluje požadavky, především svobodu tisku, řešení národnostních otázek a vytvoření slovanské tiskové kanceláře. Vůdčí osobností hnutí, jež má za cíl zabránit snahám o germanizaci Slovanů, se stává JUDr. Karel Kramář a v Národní radě české vzniká Slovanský výbor, v jehož novinářské sekci pracuje i Jaromír Hrubý. Nová vlna všeslovanství, nyní nově nazývaná neoslavismus, pod křídly mladočeské strany a s vlastním

deníkem Národní listy ovlivňuje veřejné mínění v letech před první světovou válkou. Rakouská vláda sleduje slovanské hnutí s nelibostí a po vypuknutí války ho rovnou definuje jako velezrádné. Když Jaromír Hrubý 23. února 1916 umírá, jsou již hlavní představitelé hnutí uvěznění ve Vídni a jen další historický vývoj je zachrání před vykonáním rozsudku smrti. Ze vzpomínky Vincence Červinky, redaktora Národních listů a jednoho z odsouzených se dozvídáme, že i Jaromír Hrubý byl tehdy v hledáčku rakouské justice a jen jeho úmrtí zabránilo, aby mohl být stíhán.

Během války se formuje český vnitřní i zahraniční odboj proti Rakousku a s jejím závěrem v roce 1918 dosahuje pod vedením T. G. Masaryka československé samostatnosti. Evropské poměry se po válce konsolidují, Československá republika se od svého vzniku orientuje na demokratické státy západní Evropy a idea všeslovanství pozvolna uvadá. Přesto ještě v polovině 20. století na nás dopadne její stín.

Životní osudy Jaromíra Hrubého od dětství v Řečici přes studentská léta v Jindřichově Hradci a literární začátky v Praze, krátký pobyt v Polsku, deset let v Rusku a konečně i činorodá léta po návratu do vlasti poprvé, podle archivních i nově zpřístupněných zdrojů rodinou Hrubých v Praze, představí knížka „Slovanský sen Jaromíra Hrubého, novináře, překladatele, spisovatele“ (Zd. Maršíkové), kterou v příštím roce ke 100. výročí jeho úmrtí vydá Město Kardašova Řečice. Současně vyjde i společná knížka řečických autorů, zatím s pracovním názvem „Pohádky a básničky z Kardašovy Řečice“, věnovaná dětem, kde se vedle několika upravených pohádek Jaromíra Hrubého představí i autorské pohádky Zd. Maršíkové, verše Jana Frolíka, pohádky Aleše Šindeláře a Dr. Skalického, doplněné kolážemi Al. Šindeláře a obrázky několika řečických žákyň Základní umělecké školy. Editorem knížky je Jan Frolík.

Památku Jaromíra Hrubého si připomeneme v únoru 2016 při setkání u jeho rodného domu s pamětní deskou od Ladislava Šalouna, dále při literárním večeru s autorským čtením, zástupci města se v květnu účastní pietního aktu u hrobu Jaromíra Hrubého v Praze, společně zavzpomínáme na našeho rodáka při pouťovém pódiu v červnu, kdy proběhne také křest zmíněných knih, a konečně po slavnostním otevření a zprovoznění nové radnice se v jejích prostorách uskuteční výstava obrazů paní Elišky Kálalové, roz. Vítové, malířky našeho kraje. O všech zmíněných akcích bude kulturní komise veřejnost včas informovat.

Řečickým divadelníkům i jejich vděčným divákům

Vznik i vývoj zdejších divadelních aktivit zachytil PhDr. Zdeněk Mráz v publikaci „Z historie ochotnického divadla v Kardašově Řečici“ (vyd. Osvět. beseda Kard. Řeč.1984). Studenti, kteří se sjížděli na prázdniny domů, se smluvili a nastudovali každé prázdniny nějakou divadelní hru, kterou pak v místním hostinci sousedům předvedli. Poprvé se hrálo v roce 1832 a jak historie ukázala, byl to počátek zdejší tradice českého divadla, v době na veřejnosti převládající němčiny skutek zcela ojedinělý, jehož iniciátorem byl gymnazista Karel Tupý, pozdější básník s pseudonymem Boleslav Jablonský. Dr. Mráz se ve své publikaci zmiňuje, že ve čtyřicátých letech divadlo upadalo, a tak v r. 1847 bylo jeviště zapůjčeno do Veselí nad Lužnicí, kde zůstalo až do roku 1860, kdy si ho o prázdninách přivezli řečičtí studenti zpět a začali v hostinci u Chmelařů zase hrát.

O době mezi roky 1860 – 1873 neexistovaly donedávna žádné písemné zprávy, pouze kusé informace z ústního podání, které jak se ukazuje nejsou zcela přesné. Tento úsek historie řečického divadla teprve nyní poodhalil vlastní životopis Jaromíra Hrubého, o jehož existenci jsme donedávna neměli tušení. Hrubý tu zaznamenal své vzpomínky na dětství a studentská léta od svého narození roku 1852 až do podzimu 1870, kdy odešel z Řečice studovat do Prahy. Obnovenou činnost ochotnického divadla zde popisuje takto: *Až teprve r. 1861 se studenti opuštěného chrámku Thalie české opětně ujali a na vypůjčeném divadle „Rohovína čtverrohého“ a „Dvě postele v jednom pokoji“ provedli.* Lze tedy soudit, že původní jeviště bylo asi do Veselí prodáno, nikoli zapůjčeno. Potvrzuje to nakonec i Hrubého sdělení, že: *Kaplan Fortunát s pomocí přátel zakoupil ze Soběslavi asi za 150 zl divadelní dekorace, dosti chatrné a objednal repertoár.* V zimě se hrálo dvakrát až třikrát za měsíc a dávaly se hlavně klicperovské rytířské činohry.

V roce 1863 kaplan Fortunát po letech služby v Řečici dostal konečně samostatnou faru v Horách Matky Boží u Sušice a Řečici opustil. Studenti však divadlo nevzdali a od následujícího

léta 1864 hráli sami. Vybavení divadla z výnosů představení a tanečních zábav spláceli až do roku 1871. J. Hrubý zapsal do vzpomínek na léto 1865 i tyto věty: *…Začátek učiněn již o prázdninách předešlých (tedy 1864), kdy v Řečici se zdržoval nadějný Josef Kouřím, student práv, oba Herrmannové, Bedlivý, atd. Byvše od některých starších pánů (Březiny, Vodrážky, otce aj.) vybízeni, aby uspořádali nějakou zábavu, odhodlali se pro divadlo. Vybrán „Pražský flamendr". Hlavní úlohy hráli, pokud se pamatuju, Kouřímové, Herrmann Ign., Bedlivý, Lustig Gust., Nedomové a konečně i já jsem měl tu čest poprvé na jevišti v úloze Pepíka asi s 10 slovy vystoupiti. O týchž prázdninách sehrány ještě „Úklady a láska", jichž já se, za příčinou úmrtí matčina, nemohl zúčastnit. Zato hrál jsem o velikonočních svátcích v „Pražském hadrníku" úlohu sloužícího. Kus onen na neštěstí bídnou hrou Kříže (intrikán), ač ostatní se všemožně přičinili, propadl. Josef Kouřím nehrál již tentokrát, roznemohl se na souchotiny a zemřel v Řečici.*

Z Hrubého životopisu vyjímám i následující informace. O prázdninách 1865 studenti založili studentský zábavní spolek a členy spolku se stali: Filip Herrmann, František Kouřím, Bělohoubek (tenkrát hostem u Šišků), Rudolf Sláma, Bedlivý, Jan a Josef Nedomové, Jan Vodrážka, Gustav Lustig, Ludvík Hammer, Karel Krombholz a také třináctiletý gymnazista Jaromír Hrubý. Předsedou zvolen Filip Herrmann, jenž se funkce brzy vzdal, po něm Bělohoubek, který však „*provedl jakési hrubství a byl vyloučen*". Předsednictví se tedy znovu ujal Herrmann. Během prázdnin odehrál spolek představení „Strakonický dudák" (dudák Jan Nedoma, Kalafuna Fr. Kouřím, ženské role Roza Rablová, Marie Březinová, Zahradníková, Jaromír Hrubý několik menších rolí), „Galejní otroci" (mlynářka sl. Plášilová z Bechyně, hrál i J. Hrubý) a jako třetí představení dvě jednoaktovky, „Obžinky" a „Prodaná láska", z nichž výtěžek šel ve prospěch stavby Národního divadla, zatímco výtěžek z prvních dvou představení byl použit na splacení řečického divadla. Kromě divadelních představení uspořádali studenti i dvě besedy v hostinci u Suchomelů. Sál vyzdobili chvojím a v čelo sálu zavěsili obraz B. Jablonského v zeleném věnci s nápisem: Vlasti zpěv, vlasti krev. Během večera se nejen tančilo, ale i deklamovalo a výnos činil 20 zl, které uložili na zakoupení pomníku J. Kouřímovi. Druhá beseda byla méně úspěšná, skončila schodkem 18 zl, k jehož uhrazení se členové spolku zavázali.

Rok 1866 poznamenala pruská vojna a zábavní spolek řečických studentů se rozpadl. Frant. Kouřím se vzdal studia a přidal se ke kočovné společnosti pí. Maškové, jež v zimě 1865-66 hrála v Jindřichově Hradci. Nevydržel tam dlouho, chtěl privátně dohonit studia a po prázdninách se vrátit do školy. V Soběslavi se však nakazil cholerou, kterou sem přivleklo pruské vojsko, a zemřel. Josef Nedoma opustil gymnázium, rok studoval na obchodní škole, a poté se stal úředníkem. Jan Vodrážka se stal úředníkem na poště a Karel Krombholz přijal místo mládence u polesného v Ratajích. Zbylo nás jen sedm, píše J. Hrubý. A tak jedinou zábavou těchto prázdnin byl výlet k remízu, pořádaný zpěváckým spolkem.

O dalších prázdninách (1867) studenti spolek obnovili a vybrali tehdy mezi sebou 20 zl na pomník J. Kouřímovi. Nastudovali nové představení „Dalibor Čermák", v němž si nejlépe vedly slečny Hermína Šišková, Math. Hammerová, pí. Fischerová a Ant. Vlnová. Jaromír Hrubý si tu zahrál roli Krištofa. Divadlo vyneslo 5 zl, které přidali k vybraným penězům a uložili v soběslavské záložně. Spolek také přijal nové členy, Šišku, Aloise Lustiga a Aloise Tupého (synovce Bol. Jablonského).

V létě 1868 nastudoval studentský spolek tři jednoaktové veselohry: „Vychovatel v čepci", „Opička z besedy" a „Damoklův meč". Hrály slečny Hammrovy, Šišková, Vlnová, Gustav a Alois Lustigovi, Bedlivý, Šiška, Petr aj. Výtěžek přidán opět do fondu na pomník J. Kouřímovi. Jelikož peníze přibývaly pomalu, studenti nakonec zakoupili na hrob kříž a v září jej slavnostně odhalili.

O prázdninách 1869 přebírají žezlo v zábavním spolku mladší studující. Jaromír Hrubý převzal od Filipa Herrmanna studentský archiv a hned v prvních dnech prázdnin svolal schůzi do hostince ke Slámům. Zvolili si výbor na celé prázdniny (tehdy bývaly od 1.8. do 30.9.) a Jaromír Hrubý se stal předsedou. V srpnu uspořádal spolek besedu, na níž deklamovaly sl. Hammrová, Vlnová a Kádnerová. Přijata je též komedie s živými pimprlaty Šnofonius a Mondalína. Dále nacvičili novou hru „Patriarcha Jakub", v níž hráli Bedlivý, Novák, J. Hrubý, Vlnová, Hammrová a Adéla Steinhauserová. Představení se konalo u Slámů 1. září a po něm následovala taneční zábava. Asi v polovině září uspořádali studenti taneční „věneček". Zisk 7 zl odevzdán jako další splátka na

úhradu řečického divadla. Ve zbývajícím čase prázdnin pořádali studenti vycházky do okolí, zábavu na ostrově a na sv. Václava taneční zábavu s flašinetem. Do vánočních prázdnin připravili ještě hru „Prostota venkovská“, kterou o svátcích zahráli.

Důležitá je zpráva J. Hrubého z jara následujícího roku 1870. Popisuje své zážitky z Velikonoc a navazuje na to větou: *Po krátkém čase byl v Řečici výlet nově založeného Spolku divadelních ochotníků* (Hrubý píše zaraženého, jak se tehdy používalo). Jde zřejmě o jediné písemné potvrzení této skutečnosti, které se nám dochovalo. V létě pak spolek zahrál své první představení „Veselohra“ a na sv. Václava další hru „Casanova“, kde si Jaromír Hrubý zahrál milovníka Gambetta, prý nepříliš úspěšně, jak sám přiznává. Stal se i členem spolku ochotníků, ale jen nakrátko. Měl právě po maturitě a na podzim odešel studovat do Prahy. Jeho psané vzpomínky tímto rokem končí a ani v zachovalé korespondenci už nenacházíme žádnou zmínku o řečickém ochotnickém spolku. Tolik tedy k dříve bílým místům historie řečického divadla.

Závěrem si dovolím ještě pár slov vděčného diváka, jenž si váží kulturních snah na malém venkovském městě. Řečické ochotnické divadlo mělo za léta svého trvání období rozkvětu, jindy upadání, až málem zániku, ale vždy se našlo dost vůle pokračovat. V současnosti je opět na vzestupu, o čemž svědčí nové a nové inscenace. V té poslední, Drdových „Dalskabátech“, při jejichž premiéře divadlo včetně diváků vzdalo hold doyenovi souboru, Stanislavu Červenkovi, můžeme sledovat vynikající výkony Elišky Vítové jako Plajznerky, Jana Svobody jako Trepifajksla, Tomáše Englického v jeho dvojroli i Karla Slámy jako Lupina. Výborně zahrané jsou i mnohé menší role. Náročné režie početného ansámblu se se ctí zhostila Soňa Svobodová a nelze nezmínit, že hudba Petra Žižky dodává inscenaci skvělou atmosféru. Neméně důležitá výtvarná stránka, tedy scéna ve svých proměnách, je dílem Miloslavy Pomijové a Ing. Milana Karase, vkusné kostýmy jsou dílem Radky Ševčíkové. Všem, kteří se na představení podílejí, ať herecky či v jiných potřebných úlohách, patří uznání a dík. Myslím, že diváci to svým potleskem vyjádřili jednoznačně.

Zdena Maršíková

Dalskabáty aneb večer Stanislava Červenky

Aktivity divadelního spolku jsou v poslední době velmi mnohostranné a jsou očekávány s velkým zájmem. Nejinak tomu bylo u premiéry divadelní pohádky Jana Drdy „Dalskabáty, hříšná ves aneb Zapomenutý čert“, která se hrála poslední zářijový víkend. Hru, která se u nás již dávala v hlavní roli s nezapomenutelným Jaroslavem Moučkou, připravila režisérka Soňa Svobodová, která se po delší odmlce vrátila úspěšně na divadelní prkna a věřte, že zvládnout více než třicetičlenný divadelní soubor není věru lehká věc.

V hlavní roli čerta Trepifajksla exceloval Jan Svoboda, který zde rozvinul naplno svůj komediální talent a velmi zdatně mu sekundovala Plajznerka Elišky Vítové, žena, která si dokáže poradit i s peklem. Náročnou dvojroli faráře i pekelníka bravurně zvládl Tomáš Englický, z něhož vyrůstá opora souboru a ke své roli herce stihl ještě asistovat režisérce. Kovářka Jany Chvojkové pak potvrdila vysoký standard jejího herectví a spolu s první rolí Václava Broučka úspěšně ztvárnili druhou ústřední dvojici hry. Lupino Karla Slámy bravurně propojoval celou hru a jeho typické kreace mnohokrát publikum pobavily. Na velmi dobré úrovni však byli i všichni ostatní herci více než třicetičlenného ansámblu včetně jeho dětské části. Připomenout je třeba ještě bohatou scénu Miloslavy Pomijové a Milana Karase, která věrně ilustrovala prostředí jednotlivých scén,

bohaté kostýmy Romany Ševčíkové, ale i neviditelnou práci ostatního technického personálu v čele s Radkou Volfovou, bez níž by na scéně chyběla polovina herců. Celou hru pak doprovázela líbivá hudba Petra Žižky, která propojovala jednotlivé scény, oživila hluchá místa a gradovala v závěru hry. Hra byla po oba večery vyprodána a spokojené publikum dávalo četným potleskem najevo, že se mu hra líbí.

Samostatnou kapitolou pak byl Stanislav Červenka, který se v těchto dnech dožívá 85 let. Divadlo hraje již od svých deseti let, tedy již více než tři čtvrtiny století, zpočátku v rodných Nítovicích a poté již v souboru v Kardašově Řečici. Za tu dobu vytvořil celou řadu nezapomenutelných rolí, některé dokonce opakovaně - roli Tuláčka ze hry „Jak přišla basa do nebe“ hrál dokonce třikrát. Stal se takovou dobrou duší celého souboru, jeho nekonfliktní povaha pomáhala překonat krizové momenty v činnosti souboru a v jeho přítomnosti je snad vždy jen dobrá nálada. Sám jsem měl to štěstí a čest potkávat se s ním více než čtyřicet let jak na divadelních prknech, tak i v životě, a hodně jsem se toho od něj naučil v obojím. Chtěl bych mu za vše poděkovat, ostatně k poděkování se připojuje celý divadelní soubor J. K. Tyl v Kardašově Řečici. Svou poslední roli Lucifera zvládl opět perfektně, dokázal řídit celé peklo, a tak není divu, že na konci hry se dočkal ovací ve stoje od diváků v přeplněném sálu, kteří mu poděkovali jak za tuto roli, tak za všechny předchozí. Jeho vitalita je obdivuhodná a všichni herci i diváci se těší na další divadelní role, kterými nás všechny potěší.

Vzpomínku jsme věnovali i Jiřímu Turkovi, který měl v této hře původně také hrát, ale bohužel se toho již nedožil. Všem nám tam moc chyběl.

MVDr. Petr Nekut

Za Frantou Bartošem

O tom, že Klenov je muzikantské hnízdo, což je výrok Franty Čecha st., jsme v ŘZ již psali. Byť tato slova patří spíše minulosti, nezbývá, než se k nim na okamžik vrátit. 26. července zamřel Franta Bartoš. Zařadil se tak za jména jako Špička, Nepita, Hlaváček, i za svého bratra Karla. Připomeňme si, že dnešní Řečická kapela nesla svého času název Bartošova dechovka a že málokterá místní hudební produkce se tehdy bez Franty obešla. Navzdory létům si Franta ještě rád vytáhl trumpetu z futrálu, když předtím navíc stačil překonat s neuvěřitelným optimismem těžké onemocnění a vrátit se do života. Dnes se již, bohužel, na nás dívá shora – zachovejme mu proto vzpomínku, zaslouží si ji.

Vladimír Klimeš

Vzpomínka na Frantu Bartoše

V letošním roce nás navždy opustil Franta Bartoš z Klenova. Byl to výborný muzikant, řemeslník a hlavně kamarád. Hrál v Řečické dechovce Ládi Bubeníčka, později dělal kapelníka sám, po něm další nestor řečické dechovky Lukášek, nyní Ing. Karel Mach. Nejlepší léta měli s Pepou Machem st., kdy hráli hlavně „Moravanku“ Jana Slabáka. V této době se mimo dechovky hrál jazz (Ferdinand Havlík – Semafor, Glenn Miller – pomalé písně atd.). Noty nosil převážně Franty brácha Karel, který studoval v Táboře a tam byl vynikající taneční soubor pana Vráti Heřmánka, v Soběslavi pana K. Blažka.

Na sv. Annu (26. 7.) bychom rádi na památku kamaráda Franty odehráli vzpomínkovou akci ve Pleších, ale může to být i v Kardašově Řečici, Klenově, Pluhově Žďáře. Vše bude ještě upřesněno po dohodě s rodinou pana Bartoše.

Čest jeho památce!

P.S. Fotografie ze vzpomínkové akce k 100. Výročí I. světové války v Pleších (zleva Franta Bartoš, Karel Tůma, Jarda Tomša a Standa Marsa).

Za kamarády Jarda Tomša

Z činnosti ČSŽ v roce 2015

Tak jako každý rok uspořádal Český svaz žen dvě prodejní výstavy a to tradiční Velikonoční a Vánoční výstavu. Po roční přestávce se letos opět konala ke Dni matek prodejní seconhandová módní přehlídka.

V dubnu naše organizace pořádala zájezd do Jihočeského divadla na představení Divotvorný hrnec.

Všechny členky měly možnost se setkat například při oslavě MDŽ. Zástupkyně ČSŽ navštěvují své členky při jejich významných životních jubileích.

Na rok 2016 počítá ČSŽ s uspořádáním již tradičních akcí a po letech se budeme snažit obnovit BURZU OBLEČENÍ. Přesný datum a místo konání se dozvíte z plakátů a místního rozhlasu.

Božena Zemanová

Zpráva o činnosti spolku přátel fotbalové Slávie

V měsíci listopadu jsme pod patronací FK Slavia uspořádali zájezd do Prahy na prvoligové utkání Slavia Praha-Bohemians.

Účastníci mladší patnácti let měli vstup na zápas zdarma. Při zápase jsme vyvěsili vlajku Fanklub Kardašova Řečice. Na zájezd jsme vzali několik starších žáků z Kunžaku. Byl to velice pěkný výlet pro naši omladinu. Na oplátku se dva naši starší žáci zúčastnili halového turnaje v kopané.

Jan a Martin Bursíkovi svým výborným výkonem přispěli k vítězství mužstva Studené v turnaji, kterého se dále zúčastnila družstva FK Táborsko, Votice, Žďár nad Sázavou, Studená a domácí Kunžak. Za to jim pořadatelé poděkovali.

A teď nastane zimní odpočinek a příprava na jarní sezónu.

Jan Šlápota

Sobota plná sportu

Předposlední zářijová sobota byla v našem městě ve znamení několika sportovních akcí, které rozpohybovaly nejenom pravidelné sportovce, ale i širší veřejnost.

V dopoledních hodinách byl v naší tělocvičně zahájen florbalový turnaj mládeže, kterého se zúčastnila čtyři družstva, z nichž dvě byla místní, z toho jedno dokonce dívčí. Byla radost dívat se na mládežnické souboje, sledovat jejich nadšení pro hru i zarputilost, s jakou se snažili dosáhnout úspěchu v každém utkání. Turnaj byl zajímavý i tím, že na jeho organizaci se podíleli sami mládežníci v čele s Tomášem Karasem a Petrem Šimicem. Jako všechny sportovní akce jej podpořilo město.

Odpoledne pak bylo ve znamení již čtvrtého ročníku Řečického půlmaratonu – běhu nebo i chůze – na 21 km (případně i polovinu) v okolí našeho města. Na startu se sešlo téměř sto účastníků převážně z našeho města, ale i širšího okolí a pěkné počasí vytvořilo ideální podmínky pro závod, jehož se zúčastnili společně muži, ženy i mládež. Trať vedla z našeho náměstí kolem hřiště k rybníku Popelov, dále přes Cikar směrem na Kařtýn a po obrátce se vracela zpět přes Řehořinky na náměstí. Běželo se dvakrát, takže početné publikum mělo možnost sledovat jeden

průběh závodníků na náměstí a ocenit výkony běžců. Akci pořádal nově založený Sportovní klub Kardašovy Řečice, který by měl do budoucna zastřešovat různé druhy sportovních aktivit ve městě.

Zároveň s během probíhalo na našem fotbalovém hřišti utkání starých pánů ve fotbale, ve kterém se místním borcům podařilo zvítězit. Totéž ovšem nelze říci o výsledku prvního mužstva, jehož zápas následoval, a které po urputném a místy až vyhroceném průběhu podlehlo mužstvu Suchdola nad Lužnicí 1:0.

Sport má v našem městě velmi dobré podmínky, město jej podporuje a je třeba toho v plné míře využívat.

MVDr. Petr Nekut

TJ SOKOL – sportem ku zdraví …..

Mezi největší spolky v Kardašově Řečici patří určitě TJ SOKOL s členskou základnou 110 členů. Chtěl bych vás o činnosti stručně informovat.

Oddíl kopané – předseda p. Miroslav Zeman. Mužstvo A hrající krajskou soutěž se po podzimu umístilo na 8. místě (mezi 14 účastníky), mužstvo B se umístilo v okresním přeboru na 12. místě. Dále se účastní soutěží starší i mladší žáci a přípravka mladší a starší. Též si vedou dobře i v přátelských utkáních starší páni. Sportovně turistické centrum a dvě travnaté plochy, které vzorně udržuje pan Bílek, slouží doma nejen jednou za 14 dní k místním zápasům, ale též k tréninkům - muži „A“ a „B“ ve středu a v pátek, čtvrtek patří starším pánům, starším žákům a pondělí a úterý žákům a přípravce.

Šest pokojů po čtyřech lůžkách v naší ubytovně má na starosti pan Zeman.

Tréninková plocha slouží během roku akcím na hřišti, v květnu turnaji mladších přípravek v kopané, dětskému dni v červnu, hasičským závodům, memoriálu Stanislava Vodrážky, pouťovému turnaji mladších žáků a v červenci turnaji Plzeňské pivnice v kopané. Závody tu mívají i pejskaři, cyklisté, startuje zde pravidelně běh „Okolo Babek“ a tradicí je již i každoroční letní ples divadelníků. Pro školní mládež se pořádá i „loučení s prázdninami“.

Město Kardašova Řečice provedlo opravu volejbalového a nohejbalového kurtu u studní (na kropení) v roce 2014. O kurt se dobře starají pan Jan Lepič a bratři Vaverkové.

Dřívější pohled na oplocení areálu a na sokolovnu byl žalostný. Iniciativou dvou členů výboru (Vaněk, Adámek), předložením projektu (v roce 2014) a rozpočtu a poskytnutím značné částky (finanční) z rozpočtu města bylo vybudováno nové oplocení.

Sokolovna opět „žije“. Byla postavena v roce 1921 (dnešní hodnota 11 mil. korun), slouží v této době stolnímu tenisu (4 stoly).

Oddíl stolního tenisu (předseda pan Zdeněk Smolík). Družstvo A hraje krajský přebor, družstvo B hraje okresní přebor II, družstvo C hraje okresní přebor III, pravidelné místní zápasy jednou za 14 dní doma, ale i tréninky v úterý a ve čtvrtek od 18 hodin.

Oddíl volejbalu hraje okresní přebor.

Šachový oddíl zve všechny zájemce o tento sport, přijďte si zahrát vždy ve čtvrtek do DPS „Zámeček“ od 19 hodin.

Závěrem bych chtěl poděkovat obětavým a trpělivým trenérům a popřát všem v roce 2016 hodně zdraví, štěstí a úspěchy na sportovním poli.

Eduard Adámek, starosta SOKOLA

Fotbalové poděkování

Děkujeme všem trenérům, kteří se aktivně podílejí na přípravě nejmladších dětí, mladší i starší přípravky v rámci fotbalových tréninků v Kardašově Řečici.

Děkujeme za vynaložený čas a trpělivost a věříme, že odměnou vám budou fotbalové úspěchy vašich svěřenců.

Rodiče malých fotbalistů

Prodej vánočních kaprů

Ve dnech 21. – 23. 12. 2015 si můžete zakoupit vánočního kapra od 8.00 do 16.00 hodin v areálu Rybářství Kardašova Řečice naproti sádkám. Cena je 70,- Kč/1 kg u I. jakosti, 80,- Kč/1 kg u výběru.

Pozvánka na ples

Ochotnický soubor J. K. Tyl si Vás dovoluje co nejsrdečněji pozvat na svůj již tradiční divadelní ples, který se bude konat v sobotu 13. února 2016 v sále kulturního domu v Kardašově Řečici. A jak to bude tentokrát? Tentokrát se oblečeme do rób osmdesátých let, které se hodně třpytily, svítily a blýskaly.

A možná přijde i kouzelník!!!!

Budeme se těšit na vaše nápady, obleky a převleky. Zároveň ale platí to, že na našem plese je vítán každý a i ten, který na sobě nemá dobový kostým a přijde společenský oblečen.

Těšíme se na vás na všechny.

Vaši ochotníci

Připravujeme

Z výhledu kulturních akcí na příští rok zmiňujeme především tradiční **"Tříkrálový koncert"** PS Smetana z Jindřichova Hradce, který se uskuteční v pátek **8. ledna 2016 od 19 hodin** v kostele sv. Jana Křtitele. Zazní vybrané koledy a Rybova "Česká mše vánoční".

Na neděli **24. ledna 2016** pak připravujeme **"Setkání seniorů"** v sále kulturního domu s Řečickou kapelou Ing. Karla Macha, začátek **ve 14 hodin**.

Termíny dalších akcí (plesy, karneval aj.) budou upřesněny na webu města, hlášením městského rozhlasu a prostřednictvím plakátů.

Mgr. Karel Sláma

Silvestr 2015

Manželé Janečkovi vás srdečně zvou na „Silvestrovskou párty“, která se koná 31. 12. 2015 v kulturním domě. Večerem bude provázet DJ Roman Máj. Těšit se můžete na známé OLDIES písničky, ale i na současné hity. Předprodej vstupenek již nyní na autobusové zastávce. Neváhejte, kapacita vstupenek je omezena!

Město Kardašova Řečice Vás srdečně zve na letošní
Vánoční trhy
Náměstí J. Hrubého, sobota 19. prosince 2014, ve 14.00
Doprovodný program :
Taneční soubor „La Volta“ – historické tance
Flašinetář. Sváteční troubení - Machovo žesťové kvarteto.
Stánky se stylovými výrobky ! Živý betlém ! Bohaté sváteční občerstvení !

hostinec
V PLEŠE
PAŘÍME AŽ DO RÁNA...
Loučení s prázdninami
Vánoční rocková párty
vstupné 50 Kč
sobota 19.12.2015
začátek ve 20:00 hod.

MYDLINKA
DOMÁCÍ SLUŽBY VŠEHO DRUHU
Služby: celkový úklid domácnosti,mytí oken,tepování koberců a sedaček,úklid po malování,žehlení,praní,vaření,čištění interieru aut,nákupy i jiné služby po vzájemné dohodě
Kontakt: tel. 603 595644
mail. hanikhajku@seznam.cz
web. http://mydlinka9.webnode.cz/
adresa: Mnich Kardašova Řečice

ZLATO

Vydává Městský úřad v Kardašově Řečici jako čtvrtletník, IČO 00246905. Povoleno Ministerstvem kultury České republiky pod č. j. MK ČR E 11665. **Redakční rada:** Zdenka Maršíková, Jiřina Tůmová, Karel Sláma, Jitka Vondrková, František Beneš. ***Redakce si vyhrazuje právo článek zkrátit. S obsahem čtenářských příspěvků se redakce zpravodaje nemusí vždy ztotožňovat.***